

Sygn. akt II AKa 183/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2014r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Grzegorz Salamon

Sędziowie: SA – Krzysztof Karpiński (spr.)

SO del. – Hubert Gąsior

Protokolant: – st. sekr. sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej-Tomala

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2014 r.

sprawy G. D.

oskarżonego z art. 53 ust. 2 w zb. z art. 62 ust. 2 w zb. z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie

z dnia 17 grudnia 2013 r. sygn. akt V K 23/13

Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adwokackiej (...) w W. kwotę 738 zł w tym 23% VAT za obronę

z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w tym opłatę w kwocie 400 zł.

UZASADNIENIE

Oskarżony **G. D.** stanął pod zarzutem, że w okresie od nieustalonego dnia maja 2012 r. do dnia 13 października 2012 r. w M., na posesji położonej przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wytwarzał środek odurzający w postaci marihuany, w taki sposób, że uprawiał ziele konopi innych niż włókniste, które następnie zbierał, po czym to ziele suszył, wytwarzając w ten sposób środek odurzający z grupy I-N i 1V-N w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste, przy czym w wymienionym dniu na wymienionej posesji posiadał gotowy do użycia susz ziela konopi innych niż włókniste w ilości 5 391,95 gram netto, co stanowi 5 391,95 porcji handlowych detalicznych, a więc znaczną ilość wymienionego środka odurzającego, a także uprawiał 400 sztuk roślin ziela konopi innych niż włókniste, co wystarcza do wytworzenia znacznej ilości wymienionego środka odurzającego,

tj. o czyn z art. 53 ust. 2 w zb. z art. 62 ust. 2 w zb. z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wyrokiem Sadu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie V K 23/13:

I. Oskarżonego G. D. uznano za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 53 ust. 2 w zw. z art. 62 ust. 2 w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazano go, zaś na mocy art. 53 ust. 2 w zw. z art. 11 § 3 k.k. i wymierzono karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

II. Na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczono oskarżonemu G. D. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 października 2012 roku do dnia 17 grudnia 2013 roku.

III. Na mocy art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku orzeczono przepadek przez zniszczenie dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) pod pozycjami od 1 do 19 na kartach 151 i 152 akt sprawy, zaś na mocy art. 70 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku orzeczono przepadek i nakazano zniszczyć dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) pod pozycjami od 36 do 40 oraz od 43 do 47 na kartach 152 do 153 akt sprawy.

IV. Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata Z. P. Kancelaria Adwokacka w W. ul. (...) kwotę 1.697 złotych 40 groszy w tym stawkę 23% podatku od towarów i usług, tytułem obrony z urzędu oskarżonego G. D..

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego.

Na mocy art. 444 k.p.k. i art. 425 § 1 -3 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego G. D..

Na mocy art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a mający wpływ na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony G. D. dokonał zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 53 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, gdy tymczasem zebrane dowody pozwalają na przypisanie oskarżonemu przestępstwa określonego w art. 62 ust. 1 w zbiegu z art. 63 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 11§ 2 k.p.k.

Podnosząc ten zarzut wnosił o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku przez wyeliminowanie z przypisanego oskarżonemu czynu art. 53 ust. 2 ustawy i uznanie oskarżonego winnym popełnienia przestępstwa z art 62 ust. 1 w zw. z art. 63 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy i
2. wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew jej wywodom ustalając przebieg zdarzeń będących przedmiotem tej sprawy Sąd Okręgowy nie popełnił błędu i w prawidłowy sposób ocenił zebrane dowody mając na uwadze treść art. 7 k.p.k. Istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności ujawnione w toku przewodu sądowego zostały omówione w motywach zaskarżonego wyroku.

Apelacja nie wskazuje na żadne istotne momenty, które nie znalazłyby tam uzasadnienia. Jej wywody sprowadzają się w zasadzie do przeciwstawienia własnego poglądu na wyniki przewodu sądowego przy czym powołuje się ona na okoliczności prawidłowo przez sąd rozważone.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest tylko wtedy zasadny, gdy słuszność wniosków wyprowadzonych przez Sąd meriti z ujawnionych w toku przewodu sądowego okoliczności nie odpowiada zasadom logiki, nie może to być natomiast polemika z ustaleniami sądu jak w tym wypadku. Skarżący po prostu inaczej ocenia zebrane dowody.

Niezrozumiały jest zarzut (sugestia) zawarty w apelacji, że kwestią wymagającą wyjaśnienia, jest to czy fragmenty roślin (konopi innych niż włókniste) znaleziono w mieszkaniu oskarżonego stanowią susz ziela konopi innych niż włókniste i jaka była jego ilość (waga).

Wszak Sąd orzekający zajął się tym zagadnieniem – można powiedzieć – w pierwszej kolejności o czym świadczy treść uzasadnienia wyroku. Sąd Apelacyjny podziela wywody tam zawarte.

W tym miejscu wystarczy odwołać się do treści wyjaśnień oskarżonego G. D. złożonych w postępowaniu przygotowawczym (k. 145) ...”Wyrwałem kilka krzaków na podwórku. Wrzuciłem do toreb i się ususzyło do palenia. Pościinałem te czubki

i ususzyłem...”. Nic dodać nic ująć. Słusznie Sąd Okręgowy dał wiarę tym wyjaśnieniom tym bardziej, że odpowiadają one treści ekspertyzy kryminalistycznego Ośrodka Badawczo-Naukowego (k. 373-374). Wynika

z niej, że w mieszkaniu oskarżonego zakwestionowano 18,54 kg użytkowego suszu roślin konopi innych niż włókniste. Były to liście i kwiatostany oddzielone od łodyg. Opinia ta wskazuje też jednoznacznie iż z tej ilości można przygotować 18540 pojedynczych porcji środka odurzającego co stanowi znaczną ilość. Tę kwestię Sąd meriti także omówił (s. 17-18 uzasadnienia). Sąd Apelacyjny podziela to stanowisko.

Skarżący podnosi też wątpliwości co do przyjętej przez Sąd Okręgowy ilości (wagi) suszu. Sąd ten przedstawia stosowne wyliczenie na s. 13-14 pisemnych motywów odejmując od globalnej sumy 5431,46 g wagę ususzonego krzewu który nie zawierał suszu, przyjmując w rezultacie ilość 5391,45 g. Problem ilości zakwestionowanych krzewów konopi innych niż włókniste w zabudowaniach oskarżonego przez organy ścigania wyjawili w swoich zeznaniach podczas rozprawy (k. 504 i nast.) biorący udział w przeszukaniu funkcjonariusze policji.

Ich zeznania z rozprawy w sposób niewątpliwy potwierdza dokumentacja fotograficzna zgromadzona w tej sprawie.

Zarzut autora apelacji iż Sąd Okręgowy nie wykazał jakie czynności wykonywał oskarżony by wytworzyć środki odurzające w postaci marihuany jest bezpodstawny.

W oparciu o definicję wytwarzania środków odurzających lub substancji psychotropowych sformułowaną w art. 4 ust. 35 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd orzekający wyraźnie wskazał jakie czynności – w ramach wytwarzania tych środków – wykonywał oskarżony począwszy od uprawiania ziela konopi innych niż włókniste poprzez zbieranie ich suszenie i porcjowanie odwołując się przy tym do wyjaśnień oskarżonego z postępowania przygotowawczego. Sąd I instancji przywołuje też stosowne orzecznictwo Sądu Najwyższego ale też Sądów Apelacyjnych.

Argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu wyroku na s. 16-18 nie pozostawia wątpliwości – wbrew stanowisku apelującego – że oskarżony dopuścił się przestępstwa określonego w art. 53 ust. 2 w zb. z art. 62 ust. 2 zb. z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Słusznie uznał Sąd I instancji, że ilość środka odurzającego jaką wytworzył oskarżony wyklucza możliwość przyjęcia, iż robił to wyłącznie na swoje potrzeby.

Trzeba podkreślić, że ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Okręgowy zasługuje na akceptację.

Argumenty zawarte w apelacji obrońcy a także apelacji osobistej oskarżonego nie mogą być uznane za takie, które wymagają głębszych rozważań.

Zawodna też okazała się podjęta w środku zaskarżenia próba wykazania, że oskarżony nie miał świadomości wytwarzania środka odurzającego. Ustalenia Sądu meriti odpowiadają zatem treści zebranych dowodów a sąd ten nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów.

O trafności jego stanowiska przekonują wyżej przedstawione okoliczności. Nie sposób podważyć też aktu oskarżenia. Uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego koresponduje ze zgromadzonymi dowodami.

Sąd orzekający rozważył i wyjaśnił wszelkie wątpliwości wykazując należytą dociekliwość, dostrzegając wartość dowodów i ich wewnętrzną logikę. Miał na uwadze całokształt zgromadzonego materiału, poddał go gruntownej analizie i wyciągnął zasadne wnioski w przedmiocie winy oskarżonego a także oceny prawnej jego działania.

Co się tyczy orzeczonej kary to nie można uznać, że jest ona rażąco niewspółmiernie surowa w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Wręcz przeciwnie należy ją uznać za adekwatną do stopnia winy, stopnia społecznej szkodliwości ale także do istniejących okoliczności podmiotowych. Nie można bowiem pominąć, że oskarżony dopuścił się przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności nie krótszą niż 3 lata a uprzednio był już czterokrotnie karany (k. 180). Sąd I instancji także wysokość wymierzonej kary szczegółowo uzasadnił w swoim wyroku.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok stosownie do treści art. 437 § 1 k.p.k. nie znajdując podstaw do jego zmiany.

Orzeczenie o kosztach sądowych wydano w oparciu o treść art. 626 k.p.k., zaś koszty zastępstwa adwokackiego na mocy § 14 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...).